

КИНА КЪДРЕВА

ПРИКАЗКА ЗА ГОЛЯМАТА И МАЛКАТА МЕЧКА

chitanka.info

— Не мога повече! — изръмжа една нощ Голямата мечка и тръгна с тежки стъпки към своето мече, което всички на небето наричаха Малката мечка. — Омръзна ми да живеем сам-саменички всред тия звезди! Ставай да отидем на Земята!

— На Земята ли? — зарадва се мечето. — А как ще слезем на Земята? — попита то и боязливо погледна надолу. — Май много е далече.

— Трябва да си уловим седем звезди — каза Голямата рунтава мечка. — Ако си уловим седем звезди, ще си направим кола. От седем звезди става много хубава и удобна кола.

— А как ще си ги уловим?

— Ти само стой и гледай! Звездите са много лениви. Ей сега някоя ще заспи и ще се сгромоляса. Само че трябва да я уловим, преди да се е разбила, защото от разбити звезди хубава кола не става.

И Голямата мечка се спотаи и зачака. По едно време — хоп! — една звезда се откъсна от небето и полетя надолу.

— Мамо! Мамо! — извика мечето.

Мечката подскочи, замахна с лапата си и улови звездата. Тя наистина малко се опари, защото звездите са доста горещи и парят, даже и когато са заспали, но важното е, че звездата беше уловена.

И още мечката не беше успяла да я пъхне в торбата си, когато от небето се откъсна друга заспала звезда.

След нея — още една!

И още една!

И още една!

Те така падаха, сякаш ги беше хванала сънна болест. Мечката просто нямаше време да ги брои. Тя само ги ловеше и ги слагаше в торбата, а там звездите продължаваха да спят, защото звездите спят много дълбоко и веднъж заспят ли, нищо не може да ги събуди, докато не се наспят.

Най-после торбата се напълни и макар че звездите продължаваха да падат, мечката нямаше вече къде да ги слага. Тогава тя си развърза престиликата, постла я на небето, изсипа звездите и започна да ги брои.

— Една звезда, две звезди, три звезди, четири звезди, пет звезди, шест звезди, седем звезди, осем звезди, девет звезди, десет, единадесет, дванадесет, тринадесет — цели четиринадесет звезди!

— Много са — каза Голямата мечка, когато свърши броенето. — От половината ще направим кола, а другата половина ще изхвърлим, за да не ни тежат по пътя.

— А не може ли да си направим две коли! — обади се Малкото мече. — Една голяма, голяма за тебе, и една мъничка, мъничка — за мене! Тогава всичките звезди ще влязат в работа.

— Может! — рече мечката, след като помисли малко. — Само трябва да караш внимателно, да не се обърнеш на някой завой.

— Внимателно ще карам — обеща мечето и започна да помага.

То подаваше на майка си звездите, а тя ги нареждаше и ги зачукваше здраво, за да не се разковат по време на дългия път.

Така направиха две коли: едната голяма за Голямата мечка, а другата малка — за Малката мечка.

Такива хубави звездни коли никой дотогава не беше и сънувал! Те целите блестяха, готови за път.

Вие се досещате, че мечето не изтряя и веднага се покатери върху седалката на своята малка кола. То искаше незабавно да потегли, но колата нямаше мотор и нямаше кормило, нямаше педали и даже нямаше клаксон.

— И голямата кола ли няма мотор, няма кормило, няма педали и дори няма клаксон? — попита натъжено мечето.

— Няма — отвърна майка му.

— Защо няма? — попита мечето.

— Защото не зная как се правят мотори от звезди и педали от звезди, и клаксони от звезди.

— А как тогава ще отидем на Земята?

— Аз ще закача твоята кола за Полярната звезда — обясни Голямата мечка. — Полярната звезда се върти като ос и като се върти,

все ще довлече колата до Земята... А ти ще вържеш моята кола за твоята и ще ме влачиш.

Така и направиха. Голямата мечка завърза малката кола за Полярната звезда, Малката мечка завърза голямата кола за малката, после се качиха — всеки в своята кола — и потеглиха.

Оттогава се въртят на небето... Искаш ли да ги погледаш, отвори прозореца и потърси Полярната звезда. Тя се познава лесно, защото е по-светла от другите звезди и винаги показва север. За нея е закачена малката звездна кола. А като огледаш по-добре небето, ще намериш и голямата звездна кола. Зная, че искаш да видиш и мечките, дето са седнали в тях, но няма да ги видиш, защото тия мечки са много черни и отдалече съвсем се сливат с черното на нощта.

Въртят се те около Полярната звезда и дремят, защото не може да не дремеш, когато се возиш в кола и когато пътуваш толкова отдавна. Подрусват се по разбитите пътища на небето и мислят, че пътуват към Земята.

— Кога най-после ще стигнем? — запитва мечето, когато изкара един сън.

— Все ще стигнем... — казва Голямата мечка. — А да знаеш на Земята колко е хубаво... — прозява се тя.

Голямата мечка, разбира се, не се досеща, че от небето не може да се отиде на Земята с кола, даже когато колата е направена от звезди.

А пък ти някой ден можеш да идеш в небето с ракета.

Тогава карай право при голямата кола.

Внимавай обаче да не се опариш на звездите, тъй като те все пак, в края на краищата, се събудиха и като се събудиха, и като разбраха, че са заковани, толкова се разлютиха, така се разпалиха от яд, че температурата им се повиши до сто хиляди градуса.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.